

“Kimse kadınları Jojo Moyes’in yazdığı gibi yazamıyor.”

Jodi Picoult

jojo moyes

Başkasının Ayakkabısı

DE
X
PLUS
100

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Senden Önce Ben
Sevgilinden Son Mektup
Sonsuza Dek Sen
O Yıldızın Altında
Bir Artı Bir
Ardında Bıraktığın Kadın

BAŞKASININ AYAKKABISI

Orijinal adı: Someone Else's Shoes

© 2023, Jojo's Mojo Ltd.

Yazan: Jojo Moyes

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-8492-26-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

jojo
moyes
&

Başkasının
Ayakkabısı

Çeviren: Solina Silahlı

JWH'e

Sam sabahın beşinde, düşüncelerinin, tam tepesinde devasa bir kara buluta dönüşmesini durdurmaya çalışırken yavaş yavaş aydınlanmaya başlayan tavana bakıp doktorun tavsiye ettiği nefes egzersizlerini yapıyordu.

Altı saniye al, üç saniye tut, yedi saniye ver.

Ben sağlıklıyım, diyordu içinden. Ailem sağlıklı. Köpek salona işeme alışkanlığından vazgeçti. Buzdolabında yiyecek var ve hâlâ bir işim var. *Hâlâ* dediğine biraz pişman oldu çünkü işini düşününce midesi yine sıkıştı.

Altı saniye al, üç saniye tut, yedi saniye ver.

Ailesi hâlâ hayattaydı. Bunu zihnindeki minnet defterine eklemesi biraz zoraki mi olmuştu? Ah, Tanrım. Annesi pazar günü Phil'in annesini sık sık ziyaret ettiklerine dair iğneleyici bir laf etmeden durabilecek miydi? Küçük şeri ve ağır pudingin arasında bir yere bunu sıkıştırması; ölüm, vergiler ve rastgele çıkan çene kollarından bahsetmesi kadar kaçınılmazdı. Sam nazik bir gülümsemeye onu savuşturduğunu hayal etti: *Şey anne, Nancy elli yıllık kocasını yeni kaybetti. Şu sıralar biraz yalnız.*

Annesinin, Ama kocası hayattayken de ziyaretine sık sık gidiyordun, değil mi? cevabını duyar gibi oldu.

Evet, ama kocası ölüm döşegindeydi. Phil, babasını hayata gözlerini yummadan önce mümkün olduğunca çok görmek istiyordu. Eğlenmiyorduk yani.

Annesiyle yine hayali bir tartışma yaşadığını fark ederek kendini durdurdu ve bir makalede okuduğu gibi, o düşünceyi zihin-

sel bir kutuya koyup üzerine de hayali bir zihinsel kapak kapatmaya çalıştı. Ama kapak bir türlü kapanmıyordu. Son zamanlarda ne kadar da çok hayali tartışma yaşıyordu: İşyerinde Simon'la, anesiyle, dün kasada önüne geçen o kadınla. Bu tartışmaların hiçbiri gerçek hayatta dile gelmemiştir. Sam dişlerini gıcırdatıp nefes almaya çalıştı.

Altı saniye al, üç saniye tut, yedi saniye ver.

Ben bir savaş bölgesinde yaşamıyorum, diye düşündü. Musluklarından temiz su akıyordu, rafları yiyeceklerle doluydu. Patlama yoktu, silah yoktu. Kıtık yoktu. Bu da bir şeydi. Ama savaş bölgelerindeki o zavallı çocukları düşününce gözleri doldu. Aslında gözleri hep doluyordu. Cat ona HRT tedavisi görmesini söyleyip dursa da hâlâ adet görüyordu ve ara sıra hormon kaynaklı lekelenmeleri oluyordu (bu ne kadar adil olabilirdi?), üstelik doktor randevusu alacak zamanı da yoktu. Son aradığında önümüzdeki iki hafta boyunca tüm randevu saatleri doluydu. *Ya ölüyorsam?* diye düşündü. Ve hasta kabul görevlisiyle de zihninde tartıştı.

Gerçekte ise tek söylediği şu olmuştu: "Ah, bu biraz uzak bir tarih. Eminim yakında şikâyetim kalmaz. Yine de teşekkürler."

Sağına baktı. Phil uyukluyordu, yüzü uykusunda bile sıkıntılı görünüyordu. Sam uzanıp saçlarını okşamak istedi ama son zamanlarda buna ne zaman yeltense zalimce bir şey yapmış gibi kocası yüzünde şaşkın ve mutsuz bir ifadeyle irkilerek uyanıyordu.

Onun yerine ellerini önünde birleştirerek rahat, düzgün bir duruş almaya çalıştı. Bir defasında biri ona dinlenmenin uyku kadar iyi olduğunu söylemişti. Düşüncelerinden arınman ve vücudunu gevşetmen yeterli. Tepeden tırnağa bütün uzuvlarındaki gerginliği bırak. Ayakların ağırlaşsın. O hissin yavaş yavaş ayak bileklerine, dizlerine, kalçalarına ve karnına kadar yayılmasına izin ver.

Ah, lanet olsun, dedi içinden. Saat altıya çeyrek var. Kalksam iyi olacak.

“Süt yok” dedi Cat. Baktıkça süt cisme bürünecekmiş gibi suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini buzdolabının içine dikmişti.

“Bir koşu markete gidemez misin?”

“Zamanım yok” dedi Cat. “Saçıma şekil vereceğim daha.”

“Ne yazık ki benim de yok.”

“Neden?”

“Çünkü bana aldığın bir günlük spor ve spa biletini kullanacağım. Vücut bakımı. Yarın süresi doluyor.”

“Ama onu sana bir yıl önce vermiştim! Üstelik işe de gideceksen orada sadece birkaç saat kalabilirsin.”

“İşe biraz geç gideceğim. Ofise yakın aslında. Ancak hiç vaktim olmadı.” Zaten hiç vakti olmazdı. Bunu, “Çok yorgunum” cümlesiyle birlikte mantra gibi söylerdi hep. Ama kimsenin vakti yoktu. Herkes yorgundu.

Cat kaşlarını kaldırdı. Ona göre kişisel bakım; para, barınma ve beslenme gibi daha sıradan ihtiyaçlardan önce gelen bir gereksinimdi.

“Sana hep söylüyorum anne, kullanmazsan hakkın yanar” dedi Cat, annesinin artık neredeyse ayırt edilemez hale gelen kalça-bel oranına gizleyemediği bir dehşetle bakarak. Buzdolabının kapağını kapattı. “Off. Neden babam bir kutu süt bile alamıyor anlamıyorum.”

“Ona not yaz” dedi Sam toparlanırken. “Belki bugün kendini daha iyi hisseder.”

“Tabii tabii, çok beklersin.”

Cat ancak on dokuz yaşında bir genç kadının yapabileceği şekilde bir hışım mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra Sam kendi saç kurutma makinesinin öfkeli gürlemesini duydu. Kendisi geri alana kadar da makinenin Cat’in odasında kalacağını biliyordu.

“Artık inek sütü içmediğini sanıyordum” diye seslendi merdivenlerden yukarı doğru.

Saç kurutma makinesi kısa süreliğine sustu. “Şu an sadece sınırimi bozuyorsun” diye bir cevap geldi.

Mayosunu çekmecenin arka tarafında bulup siyah çantasının içine tıktırdı.

Genç ve çekici anneler geldiğinde Sam ıslak mayosunu çıkarıyordu. Gösterişli ve ince yapılı bu kadınlar yüksek sesle konuşup soyunma odasının bunaltıcı sessizliğini bozarak Sam'in etrafını sararken onun varlığından tamamen habersizlerdi. Sam yirmi metre yüzmenin kazandırdığı kısa süreli dengeli halin sis gibi buharlaştığını hissetti. Burada geçirdiği bir saat bu tür yerlerden nasıl nefret ettiğini hatırlamasına yetmişti: Güçlü bedenlerin ayırmıcılığı, kendisinin ve diğer tıknaz vücutluların saklanmaya çalıştığı köşeler. Bu salonun önünden milyonlarca kez geçmiş, içeri girip girmeme konusunda kararsız kalmıştı. Bu tür kadınlar, içeri hiç girmedeği takdirde hissedeceğinden daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

“Spordan sonra kahve içmeye vaktin olur mu Nina? Space NK'in arkasında açılan şu güzel kafeye gideriz. Hani şu poke bowl¹ yapan yere.”

“Çok isterim. Ama on bir olmadan ayrılmam lazım. Leonie'yi ortodontiste götürceğim. Ems, ne dersin?”

“Tanrım, evet. Biraz kız kıza vakit geçirmeliyim!”

Bunlar tasarımcı elinden çıkmış spor kıyafetleri, kusursuz saçları ve kahve içmeye vakti olan kadınlardı. Kendisinininki gibi ucuz Marc Jacobs taklitleri yerine tasarımcı imzalı spor çantası kullanan, Rupe ya da Tris isimli kocaları olan ve içinde kabarık ikramiyelerin bulunduğu zarfları Conran Shop'un ışıltılı mutfak masalarına özensizce fırlatan kadınlar. Bu kadınlar asla çamura bulanmayan koca arazi araçları kullanır, gün boyunca araçlarını yolun ortasında bırakır, yılgın baristalardan mızımız çocuklarına tarçınlı süt ister, tam istedikleri gibi yapılmayınca hayıflanırlardı. Elektrik faturası için sabahın dördüne kadar uykusuz kalmaz, her sabah küçümseyici bakışlarını gizlemeye bile gerek duymayan parlak takım elbiseli yeni patronlarını selamlamaktan rahatsız olmazlardı.

1. Meze veya ana yemek olarak servis edilen doğranmış çiğ balık yemeği. (ç.n.)

Öğlene kadar pijamalarıyla oturan ve yeni bir iş başvurusunda bulunmaktan bahsedildiği an köşeye sıkışmış gibi bakan kocaları yoktu.

Sam şişmanlık, kaşlarının arasındaki kırışıklık ve endişe gibi bütün olumsuz şeylerin bir şekilde yapışıp kaldığı; öte yandan iş güvencesi, evlilikte mutluluk, hayaller gibi diğer her şeyinse hiç çaba göstermeden kaçıp gittiği yaşıyordu.

“Bu yıl Le Méridien’de fiyatların ne kadar arttığını tahmin bile edemezsiniz” diyordu kadınlardan biri. Eğilmiş, kim bilir kaç paraya boyattığı saçlarını kuruluyordu. Sam ona değmemesi için yana kaymak zorunda kalmıştı.

“Biliyorum! Noel için Mauritius’ta yer ayırtmaya çalıştım; her zaman gittiğimiz villa yüzde kırk zamlanmış.”

“Skandal.”

Evet, skandal, diye düşündü Sam. Sizin adınıza üzüldüm. Phil’in iki yıl önce tamir etmek için aldığı karavanı düşündü. Şimdi yan tarafındaki dev ayçiçeğiyle araç yolunu kapatan koca minivana bakarak, “Hafta sonlarını sahilde geçirebiliriz” demişti neşeyle. Ama arka tamponu değiştirmekten öteye gidememişti. Neler kaybettiklerini her gün onlara hatırlatırcasına, Phil’in yaşadığı “Yıkım Yılı”ndan beri evlerinin önünde duruyordu.

Sam solgun tenini havlunun arkasına gizlemeye çalışarak iç çamaşırını giydi. Bugün önemli müşterilerle dört toplantısı vardı. Yarım saat içinde Print&Transport’tan Ted ve Joel’la buluşacaktı. Onlar şirketlerine yaşamsal önemde bir iş kazandırmaya çalışırken kendisi de işini kurtarmaya çalışacaktı. Hatta belki işlerinin tamamını.

Bu durumda orada baskı yoktu.

“Sanırım bu yıl Maldivler’e gideceğiz. Batmadan önce görelim dedik.”

“Ah, iyi fikir. Biz orayı çok sevmiştik. Batacak olması çok üzücü.”

Başka bir kadın dolabını açmak için Sam’i itti. O da Sam gibi siyah saçlıydı, ondan belki birkaç yaş gençti ama vücudu, her gün

sıkı egzersiz yapan, nemlendirip kremler süren birinin vücudu gibi görünüyordu. Pahalı parfümleri tüm gözeneklerinden süzülüyordu sanki.

Sam havlusunu solgun, çilli tenine daha sıkı sarıp saçlarını kurutmak için köşeyi döndü. Geri döndüğünde hepsi gitmişti. Rahat bir nefes alıp kendini nemli ahşap banka bıraktı. Köşedeki ısıtmalı mermer sıralardan birinde yarım saat uzanabilirdi aslında. Bu düşünceyle beraber keyiflendi: O muhteşem sessizlikte yarım saat uzanmak.

Arkadaki dolaba asılı ceketinin cebindeki telefonda mesaj sesi geldi. Telefonu almak için cebine uzandı.

Hazır mısın? Dışarıdayız.

Ne? diye yazdı. Framptons'a öğleden sonra gitmiyor muyduk?

Simon sana söylemedi mi? Saat 10.00'a alındı. Hadi, acele et.

Sam dehşet içinde telefonuna baktı. Bu durumda yirmi üç dakika sonra ilk toplantısına katılması gerekiyordu. Homurdanarak pantolonunu giydi, siyah çantasını bankın üzerinden alıp otoparka doğru yürüdü.

Yan tarafında GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS yazan kirli beyaz minivan, yükleme kapılarının yanında, motoru rölantide bekliyordu. Parmak arası terlikleriyle yarı koşarak yarı sürünerek ona doğru ilerledi. Terlikleri yarın iade edebilirdi ama yine de büyük bir günah işlemiş gibi kendini suçlu hissetti. Saçları hâlâ nemliydi ve hafiften kabarmaya da başlamıştı.

Sam minivana binerken Ted, "Sanırım Simon açığını yakalamaya çalışıyor tatlım" dedi ve ona yer açmak için ön koltukta yana kaydı. Sigara dumanı ve Old Spice kokuyordu.

"Öyle mi?"

"Gözünü ondan ayırma. Genevieve'le toplantı saatlerini iki defa kontrol et" dedi direksiyon başındaki Joel. Rasta saçını onları bekleyen güne hürmeten düzgün bir atkuyruğu yapmıştı.

Ana yola çıktıklarında Ted, "Yönetimi devraldıklarından beri

hiçbir şey eskisi gibi değil, değil mi?" diye sordu. "Her gün yumurta kabuklarının üzerinde yürüyoruz sanki."

Gösterge panelinin üzerinde şekere bulanmış içi boş iki kese kâğıdı vardı ve Ted içinde sıcaklığını hâlâ koruyan büyük bir reçelli çöreğin olduğu üçüncü kese kâğıdını ona uzattı.

"Al bakalım" dedi. "Şampiyonların kahvaltısı."

Sam onu yememeliydi. Az önce yüzerken yaktığının en az iki katı kalori içeriyordu. Cat'in onaylamayan iç geçirişini duyar gibiydi. Bir an tereddüt ettikten sonra ağzına tıktı ve gözlerini kapatıp o sıcak, şekerli şeyin tadına vardı. Bugünlerde Sam mümkün olan her şeyden keyif almaya bakıyordu.

Joel, "Genevieve, onun telefonda yine gereğinden fazla çalışan olduğu hakkında konuştuğunu duymuş" dedi. "O odaya girdiği an konuyu değiştirmiş."

Sam artık kapana kısılmış güve misali ofisin içinde dönüp duran "fazlalık" kelimesini her duyduğunda midesinin sıkıştığını hissediyordu. Kendisinin de işini kaybetmesi halinde ne yapacaklarını bilmiyordu. Phil doktorun yazdığı antidepresanları almayı reddediyordu. Çoğu gün zaten on bire kadar uyumuyormuş gibi bu ilaçların onu fazla uyuttuğunu söylüyordu.

Ted, "İş o noktaya gelmez" dedi, hiç de inandırıcı olmayan bir ifadeyle. "Sam bugün o işi alacaksın, değil mi?"

Sam o an ikisinin de kendisine baktığını fark etti. "Evet" dedi. Ardından daha olumlu bir ifadeyle "Evet!" diye tekrar etti.

Makyajını küçük makyaj aynasında yapmaya çalışan Sam, Joel her tümsekten geçtiğinde içinden küfrediyor, yüzüne bulaşan lekeleri yaladığı parmağıyla siliyordu. Her şeyi hesaba katarak saçlarına baktığında çok da kötü şekil almadığını gördü. Evrak dosyasına göz gezdirip tüm rakamların elinin altında olup olmadığını kontrol etti. Bütün bu konularda kendine güvendiği, toplantı odasına girdiğinde işini iyi yaptığını bildiği zamanları artık neredeyse hatırlamıyordu. *Hadi Sam, yine o kişi olmaya çalış*, dedi içinden. Sonra parmak arası terlikleri ayağından çıkarıp ayakkabılarını almak için çantasına uzandı.

“Beş dakika sonra oradayız” dedi Joel.

Ancak o zaman çantanın kendisinininkine çok benzemesine rağmen başka birine ait olduğunu fark edebildi. Kaldırımında yürüme ve baskı anlaşmaları yapmaya uygun rahat siyah topuklu ayakkabıları çantanın içinde değildi. Bu çantada baş döndürücü bir çift arkadan bantlı kırmızı timsah derisi Christian Louboutin vardı.

Ayakkabının tekini çıkarıp baktı. Bantlı ayakkabı alışılmadık ağırlığıyla elinde sallanıyordu.

“Vay canına” dedi Ted. “İlk toplantı Stringfellows’da mı?”

Sam eğilip çantayı karıştırdı ve ayakkabının diğer tekiyle birlikte, bir kot pantolon ve düzgünce katlanmış soluk bir Chanel ceket çıkardı.

“Aman Tanrım” dedi. “Bu benim değil. Yanlış çantayı almışım. Geri dönmek zorundayız.”

“Vakit yok” dedi Joel, gözleri yolda. “Zaten zar zor yetişeceğiz.”

“Ama çantamı bulmalıyım.”

“Üzgünüm Sam” dedi Ted. “Sonra geri döneriz. Spor salonuna giderken giydiklerini mi giyeceksin?”

“İş toplantısına parmak arası terlikle giremem.”

“Bu ayakkabıları mı giyeceksin?”

“Şaka yapıyorsun.”

Ted ayakkabıyı ondan aldı. “Haklı Joel. Bu ayakkabılar pek... Sam’in tarzı değil.”

“Nedenmiş? ‘Benim’ tarzım nasıl?”

“Şey. Sade. Sade şeyleri seversin sen.” Ted duraksadı. “Makul şeyler.”

“Böyle ayakkabılar hakkında ne derler bilirsin” dedi Joel.

“Ne derler?”

“Ayakta durmaya uygun değiller.”

Joel ve Ted birbirlerini dürterek kıs kıs güldüler.

Sam ayakkabıyı ondan geri aldı. Yarım numara küçüktü. Ayağına geçirip bantını bağladı.

“Harika” dedi ayağına bakarak. “Framptons’a fahişe kılığında gideceğim.”

“En azından pahalı bir fahişe” dedi Ted.

“Ne?”

“Bilirsin işte. Beş liralık dişsiz oral seks yerine...”

Sam, Joel’in kahkahasının dinmesini bekledi. “Peki, teşekkürler Ted” dedi pencereden dışarı bakarak. “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Toplantı beklediği gibi bir ofiste yapılmıyordu. Nakliye bölümünde bir sorun vardı ve Michael Frampton hatalı bir hidrolik sistemle ilgili bir sorunu denetleyeceği için yükleme alanında toplanmaları gerekmişti. Sam topuklu ayakkabılarla yürümeye çalışırken soğuk havayı ayaklarında hissediyordu. Keşke 2009’dan sonra bir ara pedikür yaptırmış olsaydı. Ayak bilekleri kauçuktan yapılmış gibi sallanmaya devam ederken böyle bir ayakkabıyla normal yürümesinin nasıl beklenebileceğini düşünüyordu. Joel haklıydı. Bu ayakkabılar ayakta durmaya uygun değildi.

“İyi misin?” dedi Ted, erkeklerden oluşan bir gruba yaklaştıklarında.

“Hayır” diye mırıldandı Sam. “Çubukların üzerinde yürüyorum sanki.”

Önlerinde devasa bir kâğıt balyası taşıyan forklift bir anda yoldan sapmalarına neden olurken Sam tökezledi ve kamyonun korna sesi mağaraya benzeyen o yerde sağır edici bir uyarı olarak yankılandı. Kamyonun etrafındaki bütün adamların kendisine, sonra da ayakkabılarına bakmak için başını çevirdiğini gördü.

“Gelmeyeceğini sandım.”

Michael Frampton asık suratlı bir Yorkshire’lıydı, her tür sohbet size ne sıkıntılar çektiğini anlatırken aynı zamanda sizin hiç sıkıntı çekmediğinizi ima edecek adamlardan.

Sam gülümsemeyi başardı. “Çok üzgünüm” dedi neşeyle. “Başka bir toplantımız vardı...”

Joel aynı anda, “Trafik” deyince şaşkınlık içinde bakıştılar.

“Sam Kemp. Sanırım karşılaşmıştık...”

Adam, “Seni hatırlıyorum” diyerek gözlerini yere dikti. Tulum giymiş genç bir adamla bir panonun içeriğine dair iki dakikalık sıkıntılı bir konuşma yaparken Sam de etrafındaki erkeklerin meraklı bakışlarının farkında olarak çaresizce orada bekledi. Ayağındaki uyumsuz ayakkabılar radyoaktif fener gibi parlıyordu.

“Pekâlâ” dedi Michael, nihayet konuşması bittiğinde. “Başlamadan önce Printex’in bize çok rekabetçi koşullar önerdiğini söylemeliyim.”

“Şey, biz...” diye başladı Sam.

“Ve Grayside daha büyük bir şirket tarafından yutulduğu için herhangi bir esnemenin de söz konusu olmadığını söylüyorlar.”

“Bu tam anlamıyla doğru değil. Şu an sahip olduğumuz şey yüksek kapasite, kalite ve güvenilirlik.”

Sam konuşurken kendini aptal gibi hissediyordu; herkes ona bakıyor, başkasının ayakkabılarını giyen orta yaşlı bir kadın olduğunu herkes görüyordu sanki. Toplantı boyunca kekeleyiş, cevap verirken duraksayıp kızarmış, bütün bakışları üzerinde hissetmişti.

Sonunda çantasından bir dosya çıkardı. İçinde, üzerinde saatler harcayarak hazırladığı teklif vardı. Onu Michael’a vermek üzere bir adım atmak isterken topuğu bir şeye takıldı. Tökezledi, keskin bir acı hissetti; bileğini burkmuştu. Yüzündeki acı ifadesini silip gülümsemeye çalışırken dosyayı ona uzattı. Michael dosyaya bakıp sayfaları karıştırırken ona bakmıyordu bile. Sam sonunda salınmamaya çalışarak ondan birkaç adım uzaklaştı.

Sonunda Michael başını kaldırdı. “Bir sonraki sipariş için ciddi rakamlar bekliyoruz. Dolayısıyla teslimatı kesinlikle yapabilecek bir firmayla çalışmalıyız.”

“Daha önce de sizin için teslimat yapmıştık Bay Frampton. Geçen ay da Greenlight’la benzer bir katalog çalışması yaptık. Yaptığımız işin kalitesinden çok etkilendiler.”

Michael şimdi yüzünü tamamen asmıştı. “Onlar için ne yaptığınıza göz atabilir miyim?”

“Elbette.”

Sam klasörünü karıştırırken bir anda Greenlight kataloğunun minivanın ön panelindeki mavi klasörde, yani şu ihtiyacı olmayacağına düşündüğü klasörde olduğunu hatırladı. Tabii onu almak için yüklenme alanından çıkıp otopark boyunca bütün erkeklerin gözü önünde yürümesi gerekiyordu. Joel’a anlamlı bir bakış attı.

“Ben gidip alırım” dedi Joel.

“Minivanda başka hangi numuneler var?” diye sordu Frampton.

“Clarks Ofis Malzemeleri için de benzer bir çalışma yapmıştık. Aslında, geçen aydan birkaç farklı kataloğumuz var. Joel, rica etsem...”

“Hayır. Kendim bakacağım.” Frampton yürümeye başladı. Tabii bu Sam’in de yürümesi gerektiği anlamına geliyordu. Biraz daha sert adımlarla, onun yanı sıra yürümeye başladı.

“İhtiyacımız olan şey” dedi Michael ellerini ceplerine sokarak, “hızlı hareket eden, esnek, hatta uçarcasına hareket eden bir ortak.”

Michael öyle hızlı adımlarla yürüyordu ki Sam’in bileği bu engeli yüzeyde tekrar döndü ve bir çığlık attı. Sam’in dizleri bükülürken Joel bir kolunu uzattı ve Sam dik durmak için onu tutmak zorunda kaldı. Frampton onlara bakarken garip bir şekilde gülümsedi ama ifadesi okunmuyordu.

Sam, Frampton’ın Joel’a mırıldandığı sözleri daha sonra kulakları utançtan yanarak hatırlayacaktı. Grayside Print’e söyleyeceği son sözler olacaktı bunlar aynı zamanda.

Bu kadın sarhoş mu?

Spor salonunda birbirini hiç tanımayan, ayrı dünyaların insanı
iki kadının çantaları karışırsa ne olur?

Kadımlardan ilki Nisha'nın göz kamaştırıcı bir yaşantısı vardı;
lüks içinde yüzüyordu, ta ki kocası boşandığını ilan edip onunla
tüm maddi manevi ilişkisini kesene kadar. Nisha kocasıyla
mücadele etmek ve kendi ayaklarının üzerinde durmak istiyordu
ama o gün ayağına giyeceği bir ayakkabısı bile kalmamıştı.

Diğer kadınıımız Sam'in ise zor bir hayatı vardı ve
yanlışlıkla başkasının çantasını aldığını fark ettiğinde
her şey için çok geçti, geri dönemezdi; kendisini, ailesini ve
işini kaybetmemek için koşmalıydı. Hayatında ilk kez
yüksek topuklu bir ayakkabı giymesine rağmen, timsah derisi
kırmızı Christian Louboutin'leri ayağına geçirdiği an,
yıllardır yokluğunu hissettiği özgüveni geri geldi.

Jojo Moyes her romanında kadın ruhunu, zekâsını,
ihtiyaçlarını daha derinden ele almayı başarıyor ve
bunu öyle şefkatli bir mizahla yapıyor ki, kitabı bitince
göğsünüze sıkı sıkı bastırmak istiyorsunuz.

İşte size, küçücük bir şeyin bile bütün hayatımızı
iyi yönde değiştirebilecek kadar güçlü olduğunu ve
ikinci şanslara inanmamız gerektiğini anlatan umut,
aşk ve dostluk dolu bir hikâye.

“Çok az yazar sizi bir sayfada güldürüp diğerinde ağlatma gücüne
sahiptir. Moyes onlardan biri.”

The New York Times

“Kadın arkadaşlığının gücü hakkında ilgi çekici, içten bir roman.”

Kirkus

Çeviren: Solina Silahlı

